

KARHU JÄTÄHTI

KARHULAN TEOLLISUUSPUISTON
TIEDOTUSLEHTI

2/2019

ENMAC

SUUNNITTELUN JA
PROJEKTIJOHTAMISEN
MONIOSAAJA

RAVINTOLA AALTO

ALOITTI WILLIAM RUTHIN KADULLA

ALYKÄS JA ELÄMYKSELLINEN

JÄTEASEMA

KYMENLAAKSON JÄTE OY TULI
KARHULAN TEOLLISUUSPUISTON KYLKEEN

KARHULAN TEOLLISUUSPUISTO

KARHU JA TÄHTI 2/2019

- 2 SUKUJUURET KARHULASSA –
TSUPPARISTA PÄÄLLIKÖKSI
- 4 ENMAC ON SUUNNITTELUN JA
PROJEKTIOHTAMISEN MONIOSAAJA
- 5 TOKALUOKKALAISET KÄVIVÄT KYLÄSSÄ
- 6 ÄLYKÄS JA ELÄMYKSELLINEN JÄTEASEMA
- 8 RAVINTOLA AALTO ALOITTI
WILLIAM RUTHIN KADULLA
- 10 MIES KAIKEN TAKANA,
SELLUTEKNOLOGIAN MESTARI
- 12 PUOLI VUOSISATAA
SAMASTA PORTISTA
- 14 KOLOPESIJÖIDEN KAVERI JAKSAA VALISTAA
- 15 KOLME VUOSIKYMMENTÄ UUSIA
INNOVAATIOITA

KUSTANTAJA: KARHULAN TEOLLISUUSPUISTOYHDISTYS RY

PÄÄTOIMITTAJA: HANNU OKSANEN, P. 010 234 6642,
HANNU.OKSANEN@DAKAR.FI

TUOTANTO: MEDIATEHDAS DAKAR OY, WWW.DAKAR.FI

KANNEN KUVA: RURIK WASASTJERNA

KUVAT: JUKKA KOSKINEN

GRAAFINEN SUUNNITTELU: MARJUT ORENIUS

ONKO SINULLA JUTTUIDEA? KERRO SE MEILLE.
HANNU.OKSANEN@DAKAR.FIWWW.

KARHULANTEOLLISUUSPUISTO.FI

Vahvat sidokset Karhulaan ja Ahlströmiin ovat syntyneet **Anne-Marie Illiminskylle** vanhempien kautta. Karhulan Pullotehtaalla lasintarkastajana toiminut Anne-Marie Illiminskyn isä palasi perheineen Etelä-Afrikasta Suomeen vuonna 1963. Siellä hankitun kielitaidon ansiosta hän oli myös mukana, kun Ahlström perusti pullotehtaan Kanadan New Brunswickiin. Suomeen palattuaan alkoivat työt varaston esimiehenä Karhulan Kuitulasi Oy:ssä, joka oli perustettu 1969 A. Ahlström Osakeyhtiön ja Skandinavian Glasfiberin yhteisyrityksenä.

Äiti työskenteli teinitytönä paikallisjohtaja Albrechtin perheen sisäkkönä Karhulan Hovissa ja äidin isä Karhulan puuhiomossa.

- 16-vuotiaana pääsin kesätöihin Kuitulasille tsuppariksi. Valmistuttuani Kouvolan Kieli-Instituutista 1978 olin vuoden patenttikääntäjänä Ahlströmin patenttitoimistossa, minkä jälkeen sain vientisihteerin vakanssin Kuitulasilta. Ahlström oli päättänyt panostaa lujitekuitutuotteiden viennin kehittämiseen ja palkkasi tehtävään markkinointipäälliköksi **Christer Pihlin**. Hän perusti tiimin, jonka jäseneksi pääsin, kertoo Anne-Marie Illiminsky.

"ENNEN KIRJOITIMME KAUNIITA KIRJEITÄ"

- Ensimmäinen esimieheni oli **Eero Hakkala** ja sen jälkeen, vuoteen 1993 asti "komposiittimentorini" **Göran Nystedt**. Paljon hienoja ihmisiä olen kohdannut urani aikana, kuten kollegani **Monica Huovilan** ja **Kaisa Herralan**.

- Näiden vuosikymmenien aikana on tullut koetuksi miten kommunikaatiovälineet ovat muuttuneet. 70-luvulla ulkomaanpuhelut tilattiin keskuksesta valtion kautta ja viestit kulkivat teleksien ja faksien avulla. Ennen kirjoitimme kauniita kirjeitä ja raportteja, joissa oli juuri oikeanlevyiset marginaalit. 70-80-luvuilla arvostettiin monipuolista kielitaitoa, kun taas nykyään pärjää melkein pä yksistään englanninkielellä ja google-kääntäjällä.

- Aikakäsitysikin on toinen - aikanaan, jos pomoa ei saanut matkanpäältä kiinni, niin ei auttanut kuin odottaa, että tämä palaa takaisin toimistolle, Illiminsky muistelee.

"...JOS POMOA EI SAANUT KIINNI, NIIN EI AUTTANUT KUIN ODOTTAA."

Kielitaitoinen ja työstään kiinnostunut Anne-Marie Illiminsky nimitettiin myyntipäälliköksi 1994. Hän oli ensimmäisiä naisia Euroopassa, jotka toimivat myyjinä miehiseksi koetulla alalla. Työnkuva laajeni ja matkoja Eurooppaan tuli valtavasti. Siitä asti hän on ollut vahvasti mukana vaativissa myyntitehtävissä. Nykyään Sales Leaderina Ahlstrom-Munksjö Glassfibre Oy:ssä toimiva Illiminsky painottaa sitä, että asiakkaan kuunteleminen ja ymmärtäminen tärkeää.

Työorientoitunut Anne-Marie Illiminsky ei vielä täysin miellä itseään tulevaksi eläkeläiseksi, mutta ymmärtäväinen aviomies ja innokas golffari Heikki sekä ihanat lapsenlapset Juuli ja Juho, poika Kimmo sekä tietysti koiraneiti Alisa varmasti auttavat sopeutumisessa.

TEKSTI: PAULIINA LUNNA / KUVA: HANNU OKSANEN

A portrait of Anne-Marie Illiminsky, an elderly woman with short, wavy blonde hair and black-rimmed glasses. She is wearing a black and grey argyle sweater and has her hands clasped on a light-colored wooden table. The background is a blurred outdoor setting with a fence and trees.

AHLSTROM-MUNKSJÖ GLASSFIBRE OY:N
KIELITAITOINEN JA TYÖSTÄÄN
KIINNOSTUNUT ANNE-MARIE ILLIMINSKY
NIMITETTIIN OLI ENSIMMÄISIÄ NAISIA
EUROOPASSA, JOTKA TOIMIVAT MYYJINÄ
MIEHISEKSI KOETULLA ALALLA.

SUKUJUURET KARHULASSA –
**TSUPPARISTA
PÄÄLLIKÖKSI**

ENMAC ON SUUNNITTELUN JA PROJEKTIJOHTAMISEN MONIOSAAJA

KARHULAN TEOLLISUUSPUISTOON syyskuussa 2019 muuttanut Enmac Oy on asiantuntijayritys, jonka osaamista tarvitaan silloin kun asiakas tarvitsee suunnittelu- ja laskentapalveluita tai esimerkiksi räätälöidyn koneen tai laitteen jota ei löydy valmiina. Suunnittelu tehdään projektikohtaisesti toimialasta riippumatta ja niinpä Enmac on toimittanut laitteita ja suunnitelmia yhtäläillä erilaisiin prosessilaitoksiin, voimalaitoksiin, eri laitevalmistajille kuin erikoisnostoihinkin.

ENMAC ON PERUSTETTU vuonna 1983 Tampereella ja sillä on kotikaupunkinsa ja Kotkan lisäksi toimipiste myös Porissa. Henkilöstöä yhtiössä on yhteensä 80, Teollisuuspuiston toimistossa työskentelee 15 henkeä. Enmacin liikevaihto oli viime vuonna 6.7 miljoonaa euroa. Kotkaan Enmac tuli 2004 ja täällä toiminta laajeni Kotka Contec nimisen yhtiön yrityskaupan myötä.

KOTKAN TOIMIPISTEEN VETÄJÄLLE Jyri Halkolalle Karhulan teollisuuspuisto on tuttu jo opiskeluvuosilta, silloin hän toimi harjoittelijana Metson perälaatikotehtaalla. Sen lisäksi, että Teollisuuspuisto oli Halkolalle tuttu myös Toimistotalo Otson tilat, hyvät verkostoitumismahdollisuudet alueen yrityksiin ja tietysti historianäyteinen ympäristö painoivat vaa'assa kun Enmac etsi uusia ja suurempia tiloja.

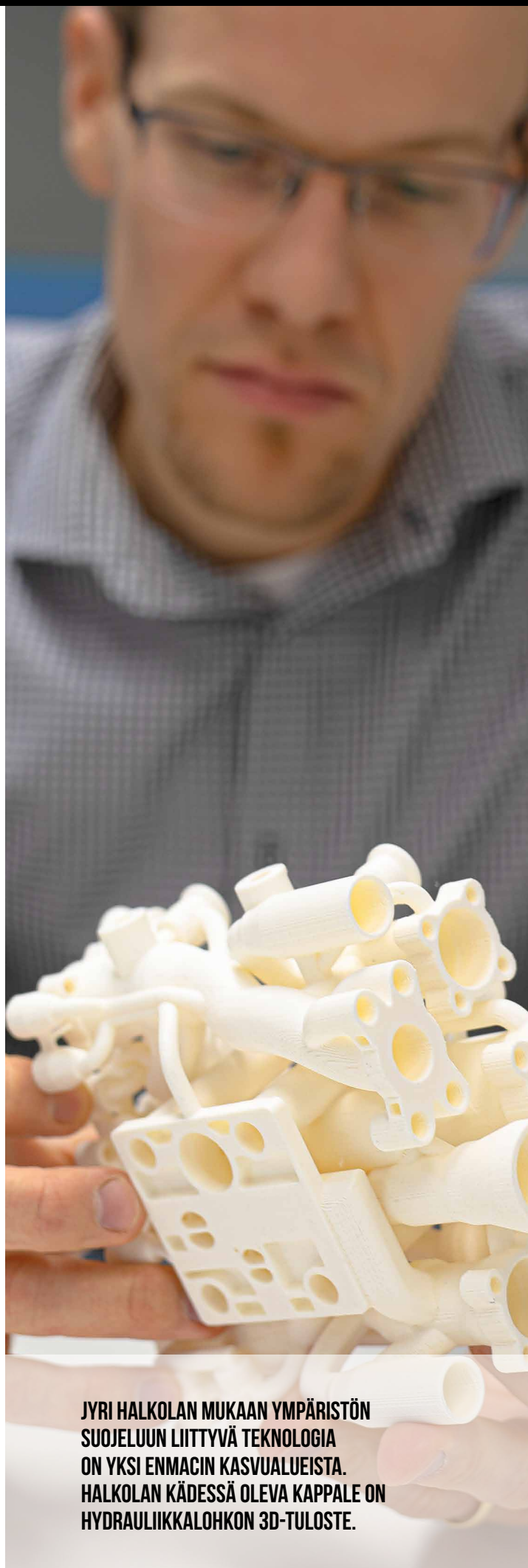
- Tyypillisesti me teemme suunnittelun ja asiakas hoitaa valmistuksen omien verkostojensa kautta mutta yhä useammin me toimitamme koko paketin suunnittelusta valmistukseen, hankintaan, valvontaan ja käyttöönottoon asti, kertoo Jyri Halkola.

VALMISTUKSEN ENMAC ALIHANKKII konepajaverkostoltaan. Lähisellulla Enmacin suurimmat asiakkaat ovat Andritz ja Sonoco-Alcore Karhulan Teollisuuspuistosta ja Fortumin voimala Loviisassa. Halkolan mukaan yhteistyö näiden yhtiöiden kanssa on jokapäiväistä.

SUOMI ON TÄLLÄ HETKELLÄ Enmacin ensisijainen markkina-alue mutta yhtiöllä on myös kansainvälistä vientiä sekä suoraan että välillisesti asiakkaiden kautta. Kasvu ulkomaille mahdollistuu räätälöityjen tuotetoimitusten kautta. Ruotsiin ja Tanskaan Enmac on toimittanut ABB:n tilaamia sähkökäyttöisten laivojen latausrobotteja. Jyri Halkolan mukaan ympäristöön ja kierrätykseen liittyvä teknologia ovat yksi Enmacin kasvualueista.

TEKSTI JA KUVAT: HANNU OKSANEN

KARHU JA TÄHTI

**JYRI HALKOLAN MUKAAN YMPÄRISTÖN
SUOJELUUN LIITTYVÄ TEKNOLOGIA
ON YKSI ENMACIN KASVUALUEISTA.
HALKOLAN KÄDESSÄ OLEVA KAPPALE ON
HYDRAULIKKALOHKON 3D-TULOSTE.**

TOKALUOKKALAISET KÄVIVÄT KYLÄSSÄ

NELISENKYMMENTÄ KYMINKARTANON KOULUN tokaluokkalaista vieraili loka-kuussa Karhulan Teollisuuspuistossa. Näin arvokkaiden vieraiden varalta piti laatia erityinen turvallisuussuunnitelma ja siksi iloinen joukko opettajineen ohjattiinkin paraatiportista kohti Villa Maisemaa. Matkalla ihmeteltiin Maiseman seinämaalausta, siinä oleva nk. Aalto-malja olikin tuttu esine valistuneille vieraillemme. Tästä voisi päätellä, että lasten kotonakin arvostetaan Karhulan teollista perinnettä.

VILLA MAISEMASSA IHMETTELIMME yhteistuumien teollisuuspuiston historiaa ja nykyisyyttä ja mitä ihmettä täällä oikein tehdään. Valistuneet vieraat olivat tarkkana kun kuulivat, että Sulzerin tekemät laitteet auttavat tekemään likaisesta vedestä puhdasta ja suolaisesta makeaa sinne missä lapsilla on vedestä puutetta ja että Andritz ja Ahlstrom-Munksjö Glassfiberinkin tuotteita viedään maailman ääriin.

Lopuksi katsottiin pari elokuvaa, jotka kertoivat siitä millaista Karhulassa oli 60 vuotta sitten.

SAATTOI OLLA MAAILMANHISTORIAN ensimmäinen kerta, kun näin suuri joukko näin pieniä ihmisiä pääsi tehtaan porttien sisäpuolelle. Saimme vierailun johdosta kovin myönteistä palautetta opettajien lisäksi myös lapsilta ja heidän vanhemmiltaan. Kuuleman mukaan, vierailusta syntyi vilkas keskustelu myös opettajainhuoneessa. Tämän vierailun aloite tuli opettajilta, mutta ehkäpä Teollisuuspuistoyhdistys voisi ottaa tästä opiksi ja kutsua vastaisuudessa ihan itse Kotkan koulukkaita vieraisille.

TEKSTI JA KUVAT: HANNU OKSANEN

TEOLLISUUSPUISTON HISTORIA JA NYKYMENOKIN KIINNOSTI KOVASTI ILOISIA VIERAITAMME.

ÄLYKÄS JA ELÄMYKSELLINEN JÄTEASEMA

KYMENLAAKSON JÄTE OY TULI KARHULAN TEOLLISUUSPUISTON KYLKEEN

Karhulan teollisuuspuiston kylkeen saatiin yksi toimija lisää, kun Kymenlaakson Jäte Oy avasi Jumalniemen jäteasemansa marraskuun alkupäivinä. Avajaispuheessaan jätelyhtiön toimitusjohtaja **Kari Martikainen** luonnehti uutta jäteasemaa elämykselliseksi.

Tavoitteenamme on tehdä kierrättäminen helpoksi. Siksi rakennimme jäteasemamme tänne, missä ihmiset liikkuvat muutenkin, Martikainen totesi.

Myös älykkääksi uutta jäteasemaa voi kuvailla. Opasteisiin ja toimivuuteen myös virka-ajan ulkopuolella on panostettu.

Asemamme toimii myös ympäristökasvatuksen oppimisympäristönä, aurinkovoimalana ja jäteastiavarastona.

Yli kaksi miljoonaa euroa maksanut jäteasema tavoittelee noin

75 000 asiakaskäyntiä vuodessa. Ennen Jumalniemeä kotkalaisia ja pyhtääläisiä palvelleella Heinsuon jäteasemalla kävijöitä on 35 000 vuosittain.

Martikainen uskoo, että juuri hyvä sijainti, entistä laajemmat aukioloajat ja mobiiliasioiminen houkuttelevat asiakkaita.

AHLSTROM-MUNKSJÖLTÄ LÖYTYI TONTTI

Teollisuuspuiston yhdellä kulmakivellä Ahlstrom-Munksjöllä ja sen toimitusjohtajalla **Pekka Helynrannalla** on tärkeä rooli siinä, että jäteasema on nyt siinä, missä se on eli lasikuitutehtaan vieressä.

Kymenlaakson Jätteen etsiessä paikkaa uudelle jäteasemalle pari vuotta sitten Kari Martikaisen huomio kiinnittyi kiertoliittymässä tiehen, joka ei johtanut mihinkään. Nyt se johtaa jäteasemalle, jolle löytyi paikka Ahlstrom-Munksjön tontilta.

KOTKA KAUPUNGINJOHTAJA ESA SIRVIÖ (VAS.) JA KYMENLAAKSON JÄTE OY:N TOIMITUSJOHTAJA KARI MARTIKAINEN (OIK.) SAIVAT OMAT PALANSA NAUHASTA, JONKA LEIKKASI YMPÄRISTÖMINISTERIN VALTIOSIHTTEERI TERHI LEHTONEN JUMALNIEMEN JÄTEASEMAN AVAJAISISSA.

KAATOPAIKAT ON UNOHDettu

Jäteasema, jota sen suunnittelijat ja tekijät mielellään kierrätysasemaksi, koostuu useasta rakennuksesta: päärakennuksesta, vaarallisen jätteen varastosta ja kalustohallista, jossa säilytetään työkoneet ja jätteastiat.

Pääosin uusi jäteasema toimii samoin kuin muutkin Kymenlaakson Jäte Oy:n yhdeksästä asemasta.

Vastaanotettavia jätelajeita on parikymmentä, joista puolet on maksuttomia. Maksulliset jakeet pyritään hinnoittelemaan yksinkertaisesti. Maksu määräytyy jätteen vaatiman käsittelyn mukaan. Maksuttomia ovat aina esimerkiksi vaaralliset jätteet, kodin sähkölaitteet, metalli, paperi, pahvi ja kartonki.

Jätehuollossa päivän sana on materiaalien talteenotto sellaisenaan. Kaatopaikat on jo unohdettu ja kierrätyskelpoisen jätteen polttoa pyritään vähentämään.

KUVA: HANNU OKSANEN / TEKSTI: EIJA ANTTILA

JUMALNIEMEN JÄTEASEMA

Uittoväylä 10, 48600 Kotka
(E18-tieltä ramppi nro 75)
p. 05 220 1056

www.kymenlaaksonjate.fi

RAVINTOLA AALLON TOIMINTA
ON KEITTIÖPÄÄLLIKKÖ TEPPO
LAHDENSALON JA TARJOILJA
PAULA KERTTULAN VASTUULLA.

KARHU JA TÄHTI

RAVINTOLA AALTO ALOITTI WILLIAM RUTHIN KADULLA

WILLIAM RUTHIN KATU 3:n tiloissa toimiva ravintola on saanut uudet yrittäjät ja nimi-kin on vaihtunut Ravintola aalloksi, mikä sopiikin mainiosti tähän osoitteeseen. Alvar Aaltohan suunnitteli kuuluisan ”Aalto-maljakon” juuri Karhulan lasitehtaalla ja myös Wanhon Lasimestarin nimellä tunnettu rakennus on ollut alun perin lasitehtaan käytössä. Ravintola aalto kirjoittaa nimensä pienellä kirjaimella, eli se ei ole toimittajan moka.

RAVINTOLAN AALLON TAUSTALLA on Havouri Oy -niminen tapahtumien järjestämiseen erikoistunut yhtiö. Aallon ravintolapäällikkö **Teppo Lahdensalo** on myös yksi ravintolan omistajista, muut omistajat ovat ravintolan toimitusjohtaja on **Jarno Lahdensalo** ja **Juri Koponen**.

TEPPO LAHDENSALO TUNTEE RAVINTOLANSA läpikotaisin, sillä hän ehti työskennellä ravintolan entisen omistajan palveluksessa lähes kuusi vuotta. Vanhana työntekijänä Ravintola aallossa jatkaa myös tarjoilija **Paula Kerttula**.

PAULA JA TEPPO PYÖRITTÄVÄT RAVINTOLAA nyt kaksin. Se ei ole heidän mukaansa lainkaan ongelmallista, hommia on tehty yhdessä jo runsaat pari vuotta mutta toki apuvoimiakin otetaan tarvittaessa.

- Välillä on melkoinen kiire mutta niinhän se pitää ollakin, sanoo Teppo. Paulan mukaan Sulzer Pumps tarvitsee heidän palvelujaan lähes päivittäin mm. kokoustarjoiluun.

- Sulzer on tietysti meidän suurin lounasasiakaskin ja ravintolatoiminnan jatkuminen oli heille oli erittäin tärkeää, kertoo Paula.

TEPPO JA PAULA OVAT laittaneet ravintolan uuteen järjestykseen todella nopeasti vanhan omistajan lopetettua. Uudelleen käynnistämisen tarvittiin vain kuukausi mutta kun ovet aukesivat, oli sali heti täynnä. Tieto uudesta menosta oli levinnyt nopeasti vaikkei ravintolan markkinointia ole vielä edes kunnolla käynnistetty.

TEPPO LAHDENSALO KERTOO, että myöhemmin Ravintola aalto tulee järjestämään William Ruthin kadulla myös tapahtumia ja vanha kunnon Lamppuvarastokin otetaan taas konserttikäyttöön, mikä ilahduttaa kovasti teollisuuspuistolaisia ja varmasti monia muitakin.

KUVA JA TEKSTI: HANNU OKSANEN

A portrait of an elderly man with glasses, smiling, wearing a blue zip-up sweater over a striped shirt. A green plant is visible in the background to the left.

MIES KAIKEN TAKANA SELLUTEKNOLOGIAN MESTARI

HUIKEA TARINA ALKOI KUN OLAVI PIKKA ASTUI AHLSTRÖMIN PALVELUKSEEN.
AHLSTRÖMILLÄ HALUTTIIN TEHDÄ OMAA JA TEKNINEN KEHITYSTYÖ KÄYNNISTYI.
TULOKSENA ON SYNTYNYT USEITA KOKONAISIA TEHTAITA MUUN MUASSA
MAAILMAN SUURIN SELLUTEHDAS BRASILIAAN.

Pohjanmaalta Nivalasta syntyisin oleva **Olavi Pikka** huomasi lukiopoikana lehdestä tekstin - ”Suomi elää metsistä”. Se ajatus sai hänet hakeutumaan ja opiskelemaan Espoon Otaniemeen puunjalostusosastolle sellutekniikan puolelle. Diplomityön hän teki Imatralla. Jo opiskeluaikana vahvat verkostot oli luotu Suomen eri sellutehtaisiin. Myös Sunilan tehdas tuli tutuksi.

- Ennen teollisuuteen siirtymistä suoritin tekniikan lisensiaatin tutkinnon toimien siinä ohella opetusassistenttina ja laboratorioinsinöörinä. Tutkinto laajensi ja syvensi osaamista sellu- ja paperitekniikasta, samoin nämä vuodet loivat erinomaisen tilaisuuden saada tuttavuuksia usean vuosikurssin opiskelijoihin, professoreihin, tutkimuslaitoksiin ja teollisuuteen, kertoo Olavi Pikka.

- Siihen aikaan tehtaita oli Suomessa yli 20, tehtaiden määrä on vähentynyt, mutta tuotanto ei ole muuttunut.

Ensimmäinen työpaikka 1980-luvun alussa Pikalla avautui Rauma Repolan Porin sellukoneosastolla, jossa hän työskenteli vajaa seitsemän vuotta, aina siihen asti kunnes opiskelukaveri Kotkasta otti yhteyttä ja kysyi kiinnostaisiko työ Ahlströmillä. Niin perhe, johon kuului vaimon lisäksi kolme pientä lasta, muuttivat Ahlströmin järjestämään Karhunkadun asuntoon.

- Karhulaan tulimme mielellämme, koska Porissa oli turhan paljon matkapäiviä kolmen pienen lapsen isälle. Aluksi Ahlströmillä oli enemmän paikallaan oloa, mutta kyllä se reissaaminen täälläkin alkoi ja sehän on tietysti osa tätä työnsä.

...TEHTAIDEN MÄÄRÄ ON VÄHENTYNYT,
MUTTA TUOTANTO EI OLE MUUTTUNUT.

KEHITYSTYÖ TOI ORGANISAATIOON KASVUA

- Kun tulin Karhulaan 1986, oli mielikuvani se, että Ahlström on varsinainen alansa leijona. Näin ei kuitenkaan ollut, koska se oli lisensivalmistaja - vaikkakin oli osaava konepaja. Oma selluteknologista osaamista ja kehitystyötä ei ollut ollenkaan.

- Ryhdyimme kehittämään omia sellutehtaan laitteita ja systeemejä. Enson Savonlinnan konepajan siirtyminen Ahlströmille antoi potkua kehitykselle, kun pääsimme kehittämään DD-pesuria (Drum Displacer). Siitä onkin kehittynyt 30-vuoden aikana liiketoiminnan avainlaite, oikea syömähampas kehittämiimme sellulinjoihin.

Karhulassa käynnistyi 90-luvun alussa FFRC-tutkimuskeskus (Fiber Flow Research Center), jossa rakennettiin, kehitettiin ja testattiin laitteita, muun muassa lajittimia, sekoittimia ja pumppuja. Suuri etu oli se, että koehallissa pystyttiin testaamaan täysimittaisia prototyyppisiä lajittamoihin, pesuloihin ja valkaisuaitoksiin. Andritzin tultua liiketoiminnan omistajaksi koetoiminta on siirtynyt sittemmin Savonlinnassa sijaitsevaan kuitulaboratorioon.

Ja näin organisaatio kasvoi omaehtoisesti. Oli luotu huippuyksikkö, jolla oli teknologia omissa käsissä.

- Uusien tuotteiden ja ratkaisujen esittelyn ja myyntityön seurauksena matkalaukku on ollut pakattuna alinomaa. Melkein päi niissä kaikissa maailman maissa on päässyt käymään, joissa on selluteollisuutta, Pikka muistelee tyytyväisenä.

OLI LUOTU HUIPPUYKSIKKÖ,
JOLLA OLI TEKNOLOGIA OMISSA KÄSISSÄ

Tämän kaiken ansiosta, jossa Andritzin teknologiajohtaja Olavi Pikka näytteli pääosaa, syntyi myös maailman suurin sellutehdas Brasilian Aracruziin.

Etelä-Amerikasta on muodostunut parin viime vuosikymmenen aikana sellunvalmistuksen mahtialuetta. Eucalyptus-puu kasvaa 5-8 vuodessa korjuukokoon antaen kymmen kertaisen hehtaarituton suomalaisiin olosuhteisiin verrattuna. Toistuva matkustaminen Etelä-Amerikkaan kypsytti Pikalle ajatuksen siirtyä joksikin aikaa Brasiliaan lähelle markkinoita.

- Asuimme vaimoni kanssa Brasiliassa Curitibaa vuosina 2010-2013. Toimin siellä teknologiavastaavana. Muutenkin olen ollut Etelä-Amerikassa kuitulinjatekniikan myynnin tukena vientiä edistämässä. Myyntityö vie yleensä paljon aikaa. Kun kaupat on hiottu ja allekirjoitus tehty, niin tehdas valmistuu yleensä kahdessa vuodessa.

LAVATANSSIT JA UKKINA OLOA

Andritzin tekninen kivijalka Pikka on ollut eläkkeellä jo nelisen vuotta, mutta työ on edelleen vienyt puolet ajasta. Hän toimii senior advisorina sekä tärkeän ”hiljaisen tiedon siirtäjänä”, kuten hän itse sen ilmaisee.

- Nyt on minunkin aika siirtyä ensi vuonna kokonaan pois näistä teknologiaympyröistä ja keskittyä kesäisin lavatansseihin ja talvisin hiihtämiseen.

Harrastusten lisäksi Olavi Pikka viihtyy mielellään ukkina kuudelle lastenlapselleen. Etelä-Suomen tanssilavojen sulkeuduttua hän suunnataa syksyisin marjametsään, pyöräilyn pariin sekä Kymi sinfonietan lumoihin.

Selluteollisuuden tulevaisuuden Pikka näkee valoisana, syystä että puukuitua pyritään kehittämään nykyään, mitä erikoisempiin tarkoituksiin – jos ei kohta ravintolisiin. Tekesin tuki ja korkeakoulujen yhteistyö saa myös häneltä kiitosta.

Olavi Pikka muistaa ohjeen: ”Ei isoja askelta kerralla, vaan joka päivä pieniä askeleita eteenpäin.”

”Not a big change right away but a small change every day” ja toinen motto:

”We can’t solve problems by using the same kind of thinking we used when we created them.”

TEKSTI: PAULIINA LUNNA / KUVA: HANNU OKSANEN

KARI NIININEN VASEMMALLA JA
MARKKU SAKKI TAKARIVISSÄ
LIPPALAKKI PÄÄSSÄ.

PUOLI VUOSISATAA SAMASTA PORTISTA

**AHLSTRÖMIN KONEPAJAKOULUSSA VUONNA 1969 ALOITTANEET
MARKKU SAKKI JA KARI NIININEN PYSYIVÄT SAMASSA TYÖPAIKASSA
KOKO TYÖURANSÄ AJAN. YRITYKSEN NIMI VAIHTUI, SIJAINI EI.**

Kolmisenkymmentä nuorta miestä aloitti A. Ahlström Oy Karhulan tehtaitten kolmevuotisen Konepajakoulun vuonna 1969. Koneenasentajalinjan oppilaisiin kuuluivat myös **Kari Niininen** ja **Markku Sakki**.

Pelin henki oli, että jos koulun edes kohtalaisesti sai suoritettua, yhtiöstä löytyi töitä. Niiniselle ja Sakille löytyi, eikä yhtiön ole tarvinnut katua päätöstään. Tuskin arvasivat pojatkaan tuolloin Ahlströmin portista sisään kävellessään, että viimeisen kerran he sulkisivat sen takanaan vasta 50 vuoden jälkeen. Nykyisen silpputyöelämän näkökulmasta katsottuna 50 vuotta saman työnantajan palveluksessa tuntuu uskomattomalta.

TYÖELÄMÄN SUURI MUUTOS

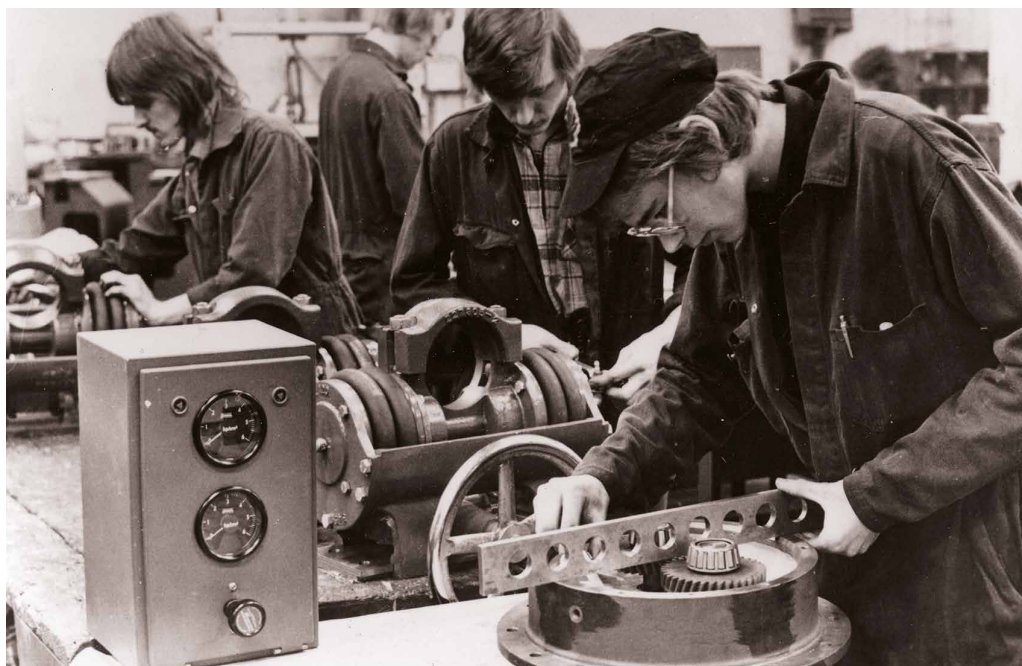
Tehdaspalveluita tuottaneiden miesten työnantajan nimi on toki vaihtunut ensin 80-luvulla Valmet-Ahlströmiksi, 90-luvulla Valmetiksi ja lopulta vuonna 2000-luvulla Konecranesiksi. Mutta aina he ovat käyneet työssä samojen porttien sisäpuolella.

Niininen ja Sakki jäivät eläkkeelle tänä vuonna ollen viimeiset vuonna 1969 koneenasentajalinjalla aloittaneista, jotka vielä olivat työelämässä. Pitkän päivätyön tehneinä he lähtivät eläkkeelle hyvillä mielin, mutta samalla hämmästellen sitä suurta työelämän muutosta, joka on puolella vuosisadassa tapahtunut.

Tavallaan työ on helpottunut, koska se on muuttunut mekaanisesta automaattiseksi. Mutta samalla vaatimustaso on noussut. Onneksi on ollut koko ajan mahdollisuus kouluttautua, Markku Sakki sanoo.

Sakki toimi Konecranesilla työstökonehuollossa tiiminvetäjänä, joka sai hakea töitä ja tilauksia ulkomailta myöten. Hänen mukaansa kohti nykyaikaa tultaessa hänen työnsä muuttui koko ajan itsenäisemmäksi ja itseohjautuvammaksi.

Se on ollut hyvä asia. Hauskaa on ollut aina, eikä koskaan ollut vaikea lähteä töihin.

KONEPAJAKOULUN OPPILAITA VUONNA 1973.

ASENTAJASTA NEUVOTTELIJAKSI

Kari Niinisen urapolku meni vähän toisin kuin Sakin. Jo Ahlströmin aikoina Niinistä alkoi kiinnostaa työntekijöiden edunvalvonta. Ahlströmillä hän oli osaston luottamusmies, mutta Konecranesilla kutsuivat jo laajemmat kuviot, ensin yrityksen Itä-Suomen alueen pääluottamusmiehenä ja vuodesta 2006 lähtien koko Konecranes Servicen pääluottamusmiehenä.

On siinä saanut rattia kääntää, Kari Niininen muistelee tuhansia kilometrejä, joita hän on työssään joutunut autossa istumaan.

Päáluottamusmiehen työn lisäksi hän on ollut myös Metalliliiton valtuustossa ja hallituksessa ja SAK:n edustajistossa, joten ajankohtaisetkin työelämäasiat ovat hänellä hyvin hallinnassa.

Paikallinen sopiminen on jotenkin ylikorostunut julkisessa keskustelussa. Täällä on aina paikallisesti pysytty sopimaan asioista. Työehtosopimus on pohjalla, johon haetaan parempaa ratkaisua niin, että molemmat osapuolet voittavat.

Niininen on tyytyväinen siihen, että siirtyi asennustöistä luottamushommiin. Hän arvelee, että fysiikka ei olisi kestänyt hankalia työasentoja niin kauan, että 50 työvuotta olisi tullut täyteen.

YHTEISÖLLISYYDEN KAIPUU

Töitään viimeiset ”dinosaurukset” eivät jää kaipaamaan, mutta jotain niistä ajoista, kun Ahlströmin vuoronvaihdon aikaan William Ruthin katu on tien leveydeltä täynnä väkeä, kun yhtiö huolehti työntekijöiden tarpeista tehtaan porttien ulkopuolellakin, kun iltaisin kokoontuttiin pelaamaan jalkapalloa, jääkiekkoa tai mitä milloin.

Ja kun katsottiin vähän, miten naapuri voi, Kari Niininen sanoo.

TEKSTI: EIJA ANTILA

URPO KOPONEN EI VÄSY
PUOLUSTAMAAN KOLOLINTUJA, JOIDEN
ELINMAHDOLLISUUDET KAPANEVAT
IHMISEN TOIMINNAN SEURAUKSENA.

URPO KOPONEN KÄY
PUHDISTAMASSA PÖNTTÖJÄ
PESIMISKAUDEN JÄLKEEN.

Kotkan-seudulla ja myös valtakunnallisesti tunnettu karhulainen luontomies **Urpo Koponen** rakentaa Karhulan Teollisuuspuistoon luontopolkua, jonka maamerkkejä ovat linnunpönttö. Lähimetsän keskellä olevan polun varrelle tulee yli kaksikymmentä pönttöä kolopesijöille.

Koponen alkoi laittaa pönttöjä teollisuuspuiston metsään pari vuotta sitten. Koponen on iloisesti yllättynyt siitä, miten hyvin linnut ovat pönttöihin kotiutuneet.

- Ajattelin, että olisi hyvä, jos kuusi eri lajia pönttöihin saisin, mutta nyt lajeja on jo kahdeksan yhdessätoista pöntössä, Urpo Koponen sanoo tyytyväisenä.

Pönttöjen tuntumaan ovat tulossa myös infotaulut, joissa on kyseisen pöntön asukin kuva ja tietoa lajista.

ELÄMYS LÖYTYY LÄHIMETSÄSTÄ

Urpo Koponen korostaa haluaa pönttöpolkunsä avulla kannustaa ihmisiä hakemaan elämyksiä lähiluonnosta ja -metsistä. Merta edemmäksi ei tarvitse lähteä kalaan eikä lähimetsää kauemmaksi kokeakseen luonnon.

Luontopolullaan Koponen haluaa edistää ihmisten fyysistä ja henkistä hyvinvointia sekä lisätä luontotietoutta.

Luonnon monimuotoisuus ja virkistävä vaikutus tulevat esiin jo aivan lähiympäristössä.

Istua metsässä ja katsella, mitä ympärillä tapahtuu – on kuin kirkossa olisi.

**LUONNONPUUPÖNTTÖ
ON KAUNIS, MUTTA
LYHYTIKÄINEN.**

KOLOLINNUN TURVAPAikka

Lähimetsät ovat Koposen mukaan myös kololintujen turvapaikkoja, joissa esimerkiksi erilaisten tiaisten, tervapääskyjen, käenpiikojen, kottaraisten, telkkien, kirjosiippojen ja uuttukyyhkyjen on mahdollista selviytyä.

Metsähakkuiden vuoksi kololintujen elinmahdollisuudet vähenevät. Urpo Koponen myöntää, että hänellä on pakonomainen tarve suojella väärinymmärrettyjä ihmisiä ja eläimiä.

TEKSTI: EIJA ANTILA / KUVA: HANNU OKSANEN

**JOUNI VARTIAINEN (VAS.) KARHULAN TUTKIMUSKESKUKSESTA
JA MARCO CARVALHO, SULZERIN PÄÄKONTTORILTA
SVEITSISTÄ VALMISTELEVAT KEHITTEILLÄ OLEVAA UUTTA
TUOTETTA KOEAJOON.**

KOLME VUOSIKYMMENTÄ UUSIA INNOVAATIOITA

SULZER PUMPS FINLANDIN tutkimuskeskuksessa on kehitetty uusia innovaatioita vuodesta 1989 alkaen. Tutkimuskeskuksen perusti Ahlström-yhtiö nimellä FFRC-tutkimuskeskus (Fiber Flow Research Center). Silloin siellä rakennettiin, kehitettiin ja testattiin pumppujen lisäksi erilaisia selluteollisuuden laitteistoja.

TUTKIMUSKESKUS SIIRTYI yrityskaupan myötä Sulzerille 2000-luvun vaihteessa.

- Siitä lähtien laitoksessa on kehitetty kaikki Sulzerin Karhulan tehtaalla valmistetut pumput ja muut laitteet., kertoo yksikön päällikkö **Sami Virtanen**.

SULZER PUMPS FINLANDIN tutkimuskeskus edustaa alansa huippua ja sitä ovat tietysti myös siellä kehitetyt Sulzerin Karhulan yksikön kaikkialle maailmaan leviävät tuotteetkin.

TEKSTI JA KUVAT: HANNU OKSANEN

Karhulan Teollisuuspuiston historia ja nykyisyys ovat täynnä menestystarinoita. Kirkkaimpina tähtinä loistavat edelleen alueen alkuperäisen perustuotannon jatkajat: Ahlstrom-Munksjö Glassfibre Oy, Andritz Oy ja Sulzer Pumps Finland Oy.

Näiden peruskivien liikevaihto ja tulos ovat kasvaneet jo usean vuoden ajan. Teollisuuspuistossa suunnitellut, kehitetyt ja valmistetut laitteet, tuotantolinjat ja materiaalit edustavat alansa moderneinta teknologiaa ja niitä viedään ympäri maailman. Meidän laitteemme pyörittävät maailman suurimpia sellutehtaita, ne tekevät jätevedestä puhdasta ja suolaisesta makeaa. Ympäristöystävällisistä kuitutuotteistamme tehdään niin juomapillejä, mattoja kuin tuulivoimaloitakin.

TERVETULOA KANSAINVÄLISTEN MENESTYJIEN JOUKKOON

WWW.KARHULANTEOLLISUUSPUISTO.FI

Mutta ei täällä vietetä vain suurten juhlaa. Teollisuuspuistoon on asettunut myös menestyksellinen joukko sekä pk-, että makroyriyksiä, joiden toimialat vaihtelevat insinööritoimistojen lisäksi tv-tuotannoista, makeisten kautta lakiasioihin. Ja koska väkeä on paljon, riittää alueen omalle ravintolayrittäjällekin asiakkaita.

Joten tervetuloa menestyjien joukkoon. Erityisesti Andritz ja Sulzer tarvitsevat jatkuvasti uutta koulutettua henkilöstöä. Karhulan teollisuuspuisto on erinomainen paikka myös uudelle yritykselle tai uutta toimitilaa etsivälle. Täällä on hyvät palvelut ja mikä tärkeintä erinomaiset mahdollisuudet verkostoitua ja löytää yhteistyökumppaneita.

